

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 221.807 van 18 december 2012
in de zaak A. 203.675/XIV-33.987**

In zake : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, thans
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
Armoedebestrijding
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antwerpsesteenweg 59 B
alwaar woonplaats wordt gekozen

tegen :

XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Johan Verstraeten
kantoor houdend te 3000 Leuven
Vaartstraat 68-70
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 16 februari 2012, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 73.222 van 13 januari 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 8205 van 8 maart 2012 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verweerder heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 7 november 2012 om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Tine Bricout, die loco advocaat Carmenta Decordier verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Tim Souveryns, die loco advocaat Johan Verstraeten verschijnt voor de verweerder, zijn gehoord.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verweerder dient op 7 juli 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) in. De staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid verklaart die aanvraag met een beslissing van 17 augustus 2011 niet-ontvankelijk.

Op 24 oktober 2011 stelt de verweerder tegen die beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigt de hoger genoemde beslissing met een arrest van 13 januari 2012. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekende partij werpt in een enig middel de schending van artikel 9ter, § 1 en § 2, van de Vreemdelingenwet op.

Zij citeert de motivering van het bestreden arrest en voert aan dat onder de in artikel 9ter, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde “constitutieve elementen van de identiteit” ook de actuele nationaliteit moet worden verstaan, hetgeen eveneens uit de voorbereidende werken van de aldus gewijzigde bepaling blijkt. De verweerder had bij de aanvraag enkel een identiteitsdocument gevoegd, uitgereikt op 18 augustus 2009 en geldig tot 19 augustus 2010, zodat de actualiteit van de nationaliteit niet wordt bewezen. Omdat ook geen ander bewijselement werd aangevoerd, is de aanvraag met de aanvankelijk bestreden beslissing terecht niet-ontvankelijk verklaard. De verzoekende partij haalt rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan waaruit ook blijkt dat de actuele nationaliteit moet worden aangetoond. Waar in het bestreden arrest wordt aanvaard dat het voorleggen van een vervallen identiteitsdocument volstaat tenzij de gemachtigde ambtenaar zelf aantoonst dat de nationaliteit van de vreemdeling in twijfel moet worden getrokken, wordt artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geschonden. De eerste rechter aanvaardt ten onrechte dat de gemachtigde ambtenaar na de vaststelling dat het paspoort van de verweerder vervallen was, zelf bijkomende elementen had moeten aanbrengen “om aan te tonen dat dit niet meer de huidige nationaliteit zou zijn”. De nationaliteit van een persoon kan in de loop der jaren veranderen en de verweerder dient zijn actuele nationaliteit in de aanvraag aan te tonen. De verzoekende partij besluit dat de wijze waarop de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen artikel 9ter van de Vreemdelingenwet interpreteert, tot een onmogelijkheid van handelen leidt die niet de bedoeling van de wetgever kan zijn geweest. Zij acht die bepaling dan ook geschonden.

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoekende partij het middel. Zij voegt toe dat een eerdere aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, toen het paspoort van de verweerder nog geldig was, niet maakt dat een latere aanvraag op grond van artikel 9ter van die wet niet onontvankelijk zou mogen worden

verklaard omdat de actuele nationaliteit niet wordt aangetoond met een reeds vervallen paspoort. De verzoekende partij besluit dat het voorleggen van een geldig paspoort bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet relevant is omdat de beoordeling van de wettigheid van de aanvankelijk bestreden beslissing moet gebeuren in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken.

Beoordeling

6. In de aanvankelijk bestreden beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid van 17 augustus 2011 is de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk verklaard omdat de verweerder in die aanvraag zijn identiteit niet op de in § 2 van dat artikel bepaalde wijze heeft aangetoond, of de aanvraag niet het in § 2, derde lid, voorziene bewijs bevatte. Volgens die beslissing levert de verweerder met het neergelegde paspoort, uitgereikt op 18 augustus 2009 en geldig tot 19 augustus 2010, slechts een sluitend bewijs van nationaliteit en identiteit tot die vervaldatum, kan de bewijslast niet worden omgekeerd en blijft de verweerder in gebreke een sluitend bewijs van de actuele nationaliteit, en daarmee van de identiteit, te leveren.

In het bestreden arrest wordt bevestigd dat de aanvrager van een verblijfsmachtiging om medische redenen bij zijn aanvraag zijn identiteit moet aantonen met een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan de voorwaarden van artikel 9ter, § 2, van de Vreemdelingenwet. Aan de “documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde” moet bij het indienen van de aanvraag en niet later voldaan zijn. Vervolgens wordt vastgesteld dat de huidige verweerder bij zijn aanvraag van 7 juli 2011 zijn Pakistaans paspoort met een geldigheidsduur tot en met 19 augustus 2010 heeft gevoegd en dat de huidige verzoekende partij de aanvraag niet-ontvankelijk heeft verklaard omdat een bij het indienen van de aanvraag reeds verlopen paspoort slechts een sluitend bewijs van nationaliteit en identiteit levert tot de vervaldatum en dus geen bewijs van de actuele nationaliteit vormt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwijst dan naar de memorie van toelichting bij het gewijzigde artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en leidt daaruit af dat weliswaar een oud paspoort bij de aanvraag kan worden gevoegd doch dat het bewijs van de identiteit ook op de nationaliteit betrekking heeft en dit overeenkomstig de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof. Daarna stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat een paspoort van een bestaande staat waarvan de

geldigheidsduur is verstreken, een bewijs van identiteit en in principe ook van nationaliteit blijft vormen, dat de verwerende partij in de aanvankelijk bestreden beslissing geen elementen aanhaalt om aan te tonen dat de nationaliteit sedert het verstrijken van de geldigheidsduur niet meer dezelfde is, dat het administratief dossier evenmin aanwijzingen bevat waaruit zou blijken dat de huidige verweerder niet meer de Pakistaanse nationaliteit heeft en dat de huidige verzoekende partij artikel 9ter van de Vreemdelingenwet schendt door de aanvraag niet-ontvankelijk te verklaren, louter omdat een paspoort met een verstreken geldigheidsduur van een bestaande staat werd voorgelegd, zonder de nationaliteit van de verzoekende partij op zich in twijfel te trekken. Aldus wordt in het bestreden arrest een vervallen paspoort van een bestaande staat als bewijs van de identiteit aanvaard wanneer er geen twijfel is over de huidige nationaliteit.

Artikel 9ter, § 1 en § 2, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.”.

Uit § 3 van hetzelfde artikel blijkt bovendien dat de aanvraag niet-ontvankelijk wordt verklaard indien de vreemdeling in de aanvraag zijn identiteit niet aantoon op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid niet bevat.

In de memorie van toelichting bij het aldus gewijzigde artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt omtrent de identiteitsdocumenten onder meer gesteld dat het nieuwe artikel 9ter, § 2, eerste lid, de vier cumulatieve voorwaarden vermeldt waaraan de documenten die de aanvrager neerlegt, moeten voldoen en dat het “bijvoorbeeld (kan) gaan over een getuigschrift van identiteit of een consulaire kaart of een militair zakboekje of een huwelijksboekje of een oud nationaal paspoort of een rijbewijs of een getuigschrift van nationaliteit of een vonnis van een Belgische rechtbank met betrekking tot de toekenning van de status van staatloze afgeleverd door het CGVS of een getuigschrift door het HCR met betrekking tot de status van vluchteling bekomen door de betrokkene in een derde land of een kieskaart”. (Parl. St. Kamer, 2010-2011, DOC 53 0771/001, 145) Een vervallen paspoort wordt dus uitdrukkelijk vermeld. Dit is zeker het geval wanneer er geen twijfel bestaat over de identiteit van de betrokkene en over zijn latere nationaliteit.

Er blijkt dan ook geen schending van de door de verzoekende partij aangehaalde bepaling, gelet op hetgeen in de memorie van toelichting bij het huidige artikel 9ter van de Vreemdelingenwet is gesteld en op het feit dat er volgens het bestreden arrest uit het administratief dossier geen twijfels blijken wat de nationaliteit van de

betrokkene betreft en dat de huidige verzoekende partij die nationaliteit zelfs niet in twijfel heeft getrokken. De verzoekende partij kan worden gevolgd wanneer zij stelt dat de bewijslast niet mag worden omgekeerd en dat zij er niet toe is gehouden te bewijzen dat de nationaliteit van de betrokkene inmiddels is gewijzigd. Te dezen wordt in het bestreden arrest echter vastgesteld dat de verzoekende partij zelf de nationaliteit van de verweerder op zich niet in twijfel heeft getrokken. Het enige middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van achttien december tweeduizend en twaalf, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen